

Milí bratři, milé sestry,

jak je to s námi? Vítáme i my Pána Ježíše? Jásáme radostí, když vjíždí jako král – do našeho nitra, do našich sborů, do tohoto světa? Umíme ještě jeho vládu patřičně oslavovat, jeho kralování velebit?

To jsou úplně první otázky, které mě nad tímto příběhem vždycky napadnou. A je třeba říct, že jsou to špatné otázky! Jsou to otázky, které akorát dovolují nám kazatelům moralizovat a hřímat a prskat síru do kostelních lavic: *Jste mdlí, jste nevýrazní křesťané, málo anebo špatně Pána Boha chválíte, možná se za něj i stydíte.* A přitom bychom se měli zaměřit na toho, o kterého v tom dnešním příběhu přece nejvíce jde - na Ježíše samého.

Ježíš vjíždí do Jeruzaléma, aby tam naplnil Boží vůli – to je důležité. Lidé kolem něj, i přesto že jej pěkně oslavují, jsou podružní. Kdyby tam nebyli, stejně by Ježíš do Jeruzaléma vešel, nebo vjel. Možná bez takové slávy. No a co! A co se týče toho upřímného lidského jásání nad králem z rodu Davidova: stejní lidé, kteří dnes křičí *Hosanna*, za pár dní řvou: *Ukřižuj! Ukřižuj!* Z nich si raději příklad neberme.

Zaměříme se tedy na Ježíše. První, co dnes zaujme náš zrak, je zvíře, na kterém Ježíš do svatého města vjíždí. Oslátko. To je Ježíšův záměr. On sám o takové „vozidlo“ stojí. On sám vědomě přikáže svým učedníkům, aby mu oslátko přivedli. To na znamení, že docházejí naplnění slova proroka Zacharjáše: *Plésej velice, dcerko Sionská, prokřikuj, dcerko Jeruzalémská. Aj, král tvůj přijde tobě spravedlivý a spasení plný, chudý a sedící na oslu, totiž na oslátku mladém.* (Za 9,9 - KB)

Přijíždí tedy dlouho očekávaný a mnohými generacemi vyhlášený král. Král spravedlivý, plný spásy a přitom sám chudý. Netypické znaky krále. A proto se ptejme dál: Má ten osel ještě jiný význam?

Jen si to představme: Král jedoucí na oslu... To je snad špatný vtip, ne? Copak někdo někdy viděl jet krále zrovna na oslu? Buď to není král – ten, co se veze na tom hýkajícím zvířeti. Anebo špatně vidíme a král jede na koni. Král a osel – ti dva prostě nejdou dohromady.

Vždyť na oslu jezdí obyčejní lidé. Králové jezdí na rychlých a statných koních. Osel a kůň... To je jako trabant a třeba **Bugatti Veyron**, nejrychlejší auto na světě. Osel a kůň... To je jako srovnávat traktor a třeba pojízdný stotunový **jeřáb**, který se zrovna před pár dny vyboural na Chrudimsku a zničil přitom celých 50 metrů vozovky.

Pokud tedy opravdu jede král na oslu, pak něco není v pořádku. Pravděpodobně se jedná o nějaký nezapný žert, bláznovství, frašku, anebo dokonce o provokaci... Přesně tak! V našem případě jde skutečně o provokaci. Přesně řečeno: o politickou provokaci.

Pán Ježíš rád provokuje. Uzdravuje tehdy, kdy se má odpočívat. Nepostí se tehdy, kdy se má postit. Jí a pije s těmi, kterými zbožný žid pohrdá. Provokuje svými řečmi, třeba svými podobenstvími. A jízda na oslu – to patří do velké sbírky jeho provokací. Musíme si ale uvědomit, že Ježíš nikdy neprovokuje jen tak, pro nic za nic, z dlouhé chvíle, neřkuli ze škodolibosti. Vždycky tou svou provokací k něčemu odkazuje. Chce, aby se jeho současníci – a také všichni pozdější posluchači a čtenáři evangelií - chytli za nos a začali přemýšlet. Aby začali uvažovat do hloubky – nad svými postoji, názory, nad svými životy. To Ježíše odlišuje od zástupů provokatérů, kteří druhé provokují jen tak, samoučelně, nebo ještě hůř: proto, aby se sami proslavili, aby se zapsali do paměti druhých.

Ježíš, jakožto očekávaný a vyhlášený král, vjíždí do Jeruzaléma na oslu - a tím chce ukázat, že bude jiným králem, než na co jsou lidé normálně zvyklí. Král jedoucí na oslu totiž nemůže očekávat žádnou velkou úctu a bázeň od druhých lidí.

Neočekává, že se mu budou lidé kořit, padat před ním do prachu země. Neočekává, že se ho lidé budou bát a ze strachu jej na slovo poslouchat, ani jej obdivovat za jeho bohatství a nádheru.

Naopak – ten osel už svým způsobem odkazuje ke kříži. Král na oslu – to je začátek konce. Král na kříži – to je konec. Ježíš nechce vládnout silou, pomocí násilí. On nebude likvidovat své odpůrce, zavírat kolaboranty a vyhánět nepřátele – tak jak si to možná lidé vysnili, když jej oslavovali jako davidovského krále. Nebude se podobat takovým, jako byl Hitler, anebo třeba **Darth Wader** z filmů Hvězdné války. Vy starší, pokud nevíte, kdo to je Darth Wader, zeptejte se našich mladých – a přitom jim důkladně vysvětlíte, kdo to byl Hitler.

Ježíš se ale nepodobá ani všelijakým průměrným a sobeckým mocipánům, kteří jsou u kormidla, kteří třímají ve svých rukou otěže společnosti – a sami z toho tyjí. Ani takovým vladařem Ježíš nechce být. Vjíždí na vypůjčeném oslíku do Jeruzaléma a přitom na rozdíl od těch jásajících zástupů moc dobře ví, co ho čeká. A jede tomu všemu odhodlaně vstříc, vědom si svého poslání od Pána Boha.

A když jej pak zatknou na Olivové hoře, vyslýchají ho a křivě proti němu svědčí a bijí ho – on ani na tyto své nepřátele nesvolává Boží soud, nenadává jim, neproklíná je. Ježíš se před svými nepřáteli nesvine do klubíčka a nevystřelí na své odpůrce bodliny, tak jako to dělá **ježek**, když je v ohrožení života. Ježíš je bezbranný, cele vydaný – svým nepřátelům a odpůrcům, těm, kteří ho z duše nenávidí. Vždyť právě kvůli jejich nenávisti toto všechno podstupuje. Právě kvůli naší nenávisti je nakonec přibit na kříž – poslušný vůle svého nebeského Otce.

A teprve zde se dostáváme k tomu, co znamená chválit Ježíše jako krále. Pokud je alespoň pro nás Ježíš skutečným králem králů a pánem pánů, pak veškerá lidská vláda na této zemi je jen dočasná, prozatímní a plná chyb a přešlapů a hříchů a sobectví a zla. Pokud Ježíš skutečně ukázal, že král má být vydaný lidem, sám chudý a přitom zbohacující všechny okolo, že král musí umět za druhé trpět, pak nám nemohou nikdy úplně vyhovovat ti, kteří vládou nám. A proto se za ně musíme také u Boha přimlouvat – aby se stále více podobali Kristu. S tímto měli křesťané vždycky potíže – nikdy totiž zcela a bezezbytku nefandili mocipánům, vždycky byli kritičtí, protože veškerou pozemskou vládu nakonec poměřovali podle Ježíšova příkladu. A často kvůli tomu končili špatně: byli znevýhodněni, odstraněni z veřejného života, zavíráni, ba i mučeni a popravováni.

A za druhé jen v krátkosti: oslavovat Ježíše jako krále také jednoduše znamená žít jako on. Nežít na úkor druhých. Žít kvůli druhým a pro druhé. A občas kvůli nim také něco snést a vytrpět. Když se nám tohoto bude nedostávat, pak nám žádný jásot a chválení Krista nepomůže.

Milí konfirmandé, vy jste se před chvílí přiznali k Ježíši Kristu jakožto ke svému Pánu – před celým shromážděním. To je úžasné. Pravděpodobně si nikdo z nás plně a do všech důsledků neuvědomuje závažnost vašich slov. Ve světle dnešního evangelia vás chci povzbudit: Buďte kritičtí k tomu, co se kolem vás děje. Poměřujte události v církvi i ve světě Božím slovem – a klidně začněte u vašeho faráře. Mnohým lidem - a ujišťuji vás, že jich bude většina - to bude připadat jako čiré bláznovství. No tak ať! Vždyť my jsme poddanými krále, kterého svět vidí jako krále všech bláznů. Ale u kritického poměřování nezůstávejte. Jděte v životě ještě o krok dál. Snažte se žít po vzoru toho krále bláznů – žijte po vzoru Pána Ježíše. V tom ať vám i nám všem pomáhá všemohoucí Bůh Otec i Syn i Duch svatý.

Modleme se: Pane Ježíši Kriste, ty jsi tehdy vjel do Jeruzaléma jako Boží král. Vstup i do našich srdcí, která jsou občas tobě také nepřátelská. Proměňuj nás zevnitř ke svému obrazu. Amen.